

[Skrunsager Skau]

I mange af vore nabolande ser vi jo også en vedvarende interesse for at forbedre miljøet og også en voksende forståelse for, at det kommer til at koste penge. Men der er nogle nabolande, hvor denne forståelse endnu ikke er trængt ind, og jeg har med egne øjne i Østeuropa, i Østtyskland og i Tjekkoslovakiet, set og oplevet døde vandløb og døde søer og floder, set, hvordan skovdøden raser: 10.000, 20.000, 30.000 ha skov, som ikke er skov længere, og jeg har måttet indånde en sur og forpestet luft fra bl.a. de store brunkulsfyrede kraftværker i Østtyskland. Det giver stof til eftertanke og bedre forståelse for, at vi må gøre, hvad vi kan for ikke at komme i samme situation. Vi må nok erkende, at vi med vore egne skræppe krav til f.eks. svovlindholdet i kul og andet har forårsaget, at leverandørlandene har afbrændt disse kul på deres egne værker – med den nuværende miljøkatastrofe til følge for dem selv, men sandelig også for os, for vind og vejr bringer disse forurenende stoffer over landegrænserne. Jyllands-Posten i søndags har på udmærket måde illustreret forureningen uden grænser.

Det er derfor ikke nok at feje for egen dør. Vi skal forlange, at andre lande gør det samme, for ellers er vi næsten lige vidt. Danmark har valgt at feje for egen dør, når det gælder kernekraftanlæg, dumpning og meget andet, men det har ikke forhindret, at vi alligevel er blevet forurenede med radioaktive stoffer fra Tjernobykatakstrofen. Danmark alene kan ikke løse Østersøens, Nordsøens og Kattégats problemer, vi kan heller ikke selv løse problemet med nedfaldet af svovldioxid fra luften, men vi kan i et forpligtende samarbejde løse problemerne for hinanden, og det må være klart, at i disse tilfælde er det forurenere, der skal betale. Det må være målet, og det er det, vi må arbejde for.

Det er heller ikke nok, at vore nærmeste naboer fejer for deres egen dør. Vi må også hjælpe udviklingslandene og de fjerne lande til en bedre forståelse for det nødvendige i at beskytte vort fælles globale miljø, for ellers vil katastrofen uundgåeligt komme derfra. Der er allerede gjort gode fremskridt, som omtalt af ministeren, både det ene og det andet sted, men der er ingen grund til at sætte tempoet ned, hverken på nationalt eller på internationalt niveau. Vi må også være realistiske i vore krav og i vor argumentation, for

ellers opnår vi ikke det resultat, som vi alle sammen søger at opnå, og en betingelse for et godt nationalt og internationalt samarbejde på miljøområdet er, at det politiske klima er præget af tillid og forståelse. Her kan vi bruge de nordiske lande, og her kan vi bruge det forpligtende samarbejde i EF som en løftestang for værdifulde tiltag på verdensplan.

Det danske formandskab for EFs ministerråd om 5 måneder vil give Danmark gode muligheder for at tage nye miljøinitiativer i EF med nogle miljøkonferencer og muligvis også med at få stablet en fælles miljøfond på benene, som skal kunne være med til at løse problemet: den grænseoverskridende internationale forening.

Kort og godt afhænger vor egen succes på miljøområdet af de andre landes indsats.

Gade (SF):

Det kan da være meget rigtigt, som hr. Skrunsager Skau siger, at vi ikke blot skal feje for egen dør, men når det nu er Venstre, der lige har talt, vil jeg sige til Venstres ordfører, at det gjorde da ingenting, om vi fejede for egen dør i stedet for at forhindre det. Nå, men det er ikke det, vi skal diskutere i dag.

Det, som jeg har hørt både Venstres og de Konservatives ordfører lægge vægt på – i nogen grad også ministeren, men nok lidt mindre – er, at det internationale samarbejde, som vi har i EF, er forpligtende; vi kan bruge EF-Domstolen, der har en kommission til at føre tilsyn med det, og derfor er det så meget bedre end andre internationale samarbejdskonstruktioner. Det er måske ikke sagt så tydeligt, men det er sagt rimelig tydeligt af Venstres ordfører. Det vil jeg egentlig gerne bede om dokumentation for. Vil Venstres ordfører komme herop og fortælle mig, i hvilke sager det er bevist, at den konstruktion er bedre end de andre samarbejdskonstruktioner, der findes på miljøområdet. Det var det ene. Det kan da godt være, at der findes nogle konstruktioner, der kan bruges til noget i teorien, men i praksis!

Det, jeg så mener er det katastrofale i den måde, man argumenterer på, og i den vægtning, man giver det, er, at man slet ikke ser nogen problemer i dette område. Vi må konstatere, at vi i Danmark på grund af EF-regler har et reelt problem med begrænsning af